

Condamnarea veșnică

... sau este totuși o limitare în timp a condamnării veșnice?

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Ioan 3.36

Ioan 3.36: Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

În ultimul timp am meditat foarte mult la ultimul verset al capitolului 3 din evanghelia după Ioan. El îmi pare să dea un răspuns foarte elocvent la două din învățăturile rătăcitoare ale zilelor noastre – și anume la împăcarea generală și nimicirea definitivă. „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul *nu va vedea viața*, ci *mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*.”

Tăgăduitorii condamnării veșnice, după cum știm, se împart în două grupe, care se deosebesc în detaliile esențiale ale învățăturilor lor. Unii mărturisesc credința, că în cele din urmă toți oamenii vor fi restabiliți și vor fi aduși într-o stare de fericire veșnică. Aceștia sunt cei care mărturisesc împăcarea tuturor oamenilor. Ceilalți susțin părerea că toți cei care mor fără Hristos, atât sufletul cât și trupul lor vor fi nimicite. Cu ei s-a terminat definitiv; ei mor ca un animal.

Gândesc că vei fi de acord cu mine că Ioan 3.36 contrazice deplin aceste două rătăciri fatale. Cel care susține împăcarea generală este confruntat cu afirmația temeinică și concludentă, că cel necredincios „*nu va vedea viața*”. Ea dă total la o parte părerea că toți oamenii vor fi restabiliți și vor fi veșnic mântuiți. Cei care refuză să creadă în Fiul vor muri în păcatele lor și niciodată nu vor vedea viața.

Însă dacă aceasta ar fi totul, cel care susține nimicirea totală ar putea spune: „Exact așa este; aceasta este ceea ce eu cred. Numai cei care cred în Fiul vor trăi veșnic. Viața veșnică este exclusiv în Fiul; și drept urmare toți cei care mor fără Hristos trebuie să piară. Atât sufletul cât și trupul trebuie să piară.”

„Nicidecum nu este așa”, spune Sfânta Scriptură. Este realmente adevărat, că ei nu vor vedea viața. Însă – ce realitate îngrozitoare! – „mânia lui Dumnezeu *rămâne peste el*”. Această propoziție oferă fără îndoială o contrazicere clară a doctrinei nimicirii definitive. Dacă mânia lui Dumnezeu trebuie să rămână peste cel necredincios, atunci este total imposibil ca el să-și poată pierde existența. Nemicirea definitivă și mânia care rămâne sunt incompatibile. Ne rămân numai două posibilități: sau ștergem cuvântul „rămâne” din capitolul inspirat sau renunțăm total la părerea unei nimiciri definitive. Este imposibil să le păstrăm pe amândouă.

Aici mă refer numai la acest loc din Sfânta Scriptură. El este suficient. El este pe deplin suficient în sine însuși pentru fiecare suflet, care se supune glasului lui Dumnezeu, să rezolve toată problema referitoare la întrebarea serioasă cu privire la condamnarea veșnică. Oamenii *nu vor* să se supună învățurii și autorității Sfintei Scripturi. Ei își arogă dreptul să constate care faptă a lui Dumnezeu este demnă și care nu. Ei își imaginează că oamenii au voie să trăiască în păcat, în nebunie, în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și lepădarea Hristosului Său, fără să fie pedepsiți pentru aceasta. Ei își arogă dreptul să stabilească că nu se potrivește cu părerea lor despre Dumnezeu, dacă El permite așa ceva cum este condamnarea veșnică. Ei presupun la căile de guvernare ale lui Dumnezeu ceea ce la orice guvernare

omenească este evaluat ca slăbiciune, și anume incapacitatea de a pedepsi pe făcătorii de rele.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu este împotriva lor. El vorbește despre un „foc” care „nu se stinge”, despre un „vierme” care „nu moare” (Marcu 9.48), despre o prăpastie „mare” (Luca 16.26) și despre o „mânie” „care rămâne”. Doresc să întreb: Ce înseamnă aceste cuvinte după judecata unui om cinstit, fără prejudecăți? S-ar putea spune, aceste sunt imagini. Să presupunem că „focul”, „viermele” și „prăpastia” sunt imagini. Dar ale cui? Sunt imagini despre ceva de scurtă durată – despre lucruri care mai devreme sau mai târziu trebuie să se sfârșească? Nu, ci despre ceva veșnic! Dacă ceva este veșnic, atunci aceasta este ceea ce este descris prin Dumnezeu.

În cazul că noi tăgăduim condamnarea veșnică, atunci trebuie să tăgăduim tot ce este veșnic, căci în Cuvântul lui Dumnezeu se folosește totdeauna același Cuvânt ca să exprime imaginea unei existențe fără sfârșit. Sunt aproximativ șaptezeci de locuri în Noul Testament în limba greacă, în care se întâlnește cuvântul „veșnic”. Se folosește printre altele la viața, pe care credincioșii o posedă, precum și la pedeapsa celor răi (Matei 25.46). Deci pe ce bază cutează cineva să afirme, că în cele șase sau șapte locuri, în care se vorbește despre pedepsirea celor răi, cuvântul nu are înțelesul de neconținut, ci numai în celelalte cazuri? Recunosc, că eu nu pot răspunde la această întrebare. Dacă Duhul Sfânt sau Domnul Isus ar fi considerat necesar să folosească un alt cuvânt cu privire la pedepsirea păcătoșilor, decât pentru viața credincioșilor, atunci aș recunoaște că este un argument suficient pentru obiecție.

Dar nu, neschimbat se folosește același cuvânt pentru ceea ce este fără sfârșit, așa cum fiecare știe. De aceea nimic nu este nesfârșit, dacă pedeapsa păcătoșilor nu este nesfârșită. În mod consecvent nu trebuie să se rămână la durata pedepsei, ci trebuie mers mai departe, până se ajunge în cele din urmă la tăgăduirea existenței lui Dumnezeu Însuși.

Realmente trebuie să presupun, că în aceasta constă rădăcina adevărată a întregii problematice. Dușmanul rău vrea să scape de Cuvântul lui Dumnezeu, de Duhul lui Dumnezeu, de Hristosul lui Dumnezeu și de Dumnezeu Însuși. Și el începe cu viclenie să introducă finalul natural al urzelii de minciuni fatale, prin aceea că tăgăduiește pedeapsa veșnică. Dacă aceste gânduri și-au găsit odată intrarea, sufletul a făcut primul pas pe panta alunecătoare care duce în jos la adâncul întunecat al ateismului.

S-ar putea ca aceasta să pară tăios, aspru și extrem, este însă convingerea mea profundă și tare. Mă simt constrâns la modul cel mai sever de necesitatea să atenționez pe toți prietenii noștri tineri de pericolul de a permite în gândurile lor chiar și o umbră a întrebării sau îndoielii cu privire la adevărul divin stabilit despre pedeapsa veșnică a păcătoșilor în iad. Cel necredincios nu poate fi restabilit, căci Biblia spune: el „nu va vedea viața”. La fel de puțin el nu poate fi nimicit, căci Biblia spune: „Mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

Cu cât mai bine, mai înțelept și mai sigur ar fi pentru semenii noștri, să fugă de mânia care va veni, decât să tăgăduiască venirea ei – sau, dacă ea vine, durata ei veșnică.

Articol preluat din *The Mackintosh Treasury*, pag. 632-633; *Miscellaneous Writings* 5

Traducere: Ion Simionescu